

שׁוֹרָה

מלאכת זיהוי חיים

מחזה מאת רועי יוסף

שם באנגלית: ekkyklêma

המחזה העולה לראשונה בתאריך 26/09/2024 במסגרת הפקה משותפת של
פסטיבל ישראל ושל תיאטרון תמונע

הנפשות הפועלות:

אני

יוחנן

שחאדה

העולם

בועז חממי

רוזה

חייל ששר ימים לבנים

אילן או ארז

מירב

אביעד ט' ר' ו' ס' ט'

שלמה טייטלבאום

איתי. עם גומות חן. קרא הארי פוטר באנגלית

חייל שכתב יומן

ציון, נהג משאית

נופר ממשרד הבריאות

אדירה ממשרד הפנים

חייל 1

חייל 2

חייל 3

חייל 4

חייל 5

החזתן

פרפר לבן

עננים של סוף קיץ

במידת האפשר, על פני במה שמימדיה מזכירים מסלול או פס, כלומר, במה רחבה אך בלתי עמוקה, בקו הרוחב האחורי, שיירה של 1200 אקיקלמות, עגלות מתים, מובלות על ידי אנשים מגוונים. כל אקיקלמה עשויה נירוסטה ובעלת גלגלים, על כל אחת שקית שחורה או לבנה, אטומה, בגודל גוף אדם שוכב, גופת אדם. על כל שקית מדבקה ורודה עליה מודפסות בשחור חמש ספרות אשר יוצרות מספר, למשל - 45073. אלו החיים בשיירה, ואולי לא רק הם, מזמזמים חרישית את השיר 'ימים לבנים' מאת לאה גולדברג, עליה השלום, בלחן של שלמה יידוב. אפשר שמדיי פעם אחד מחברי השיירה החיים יקריא את חמש הספרות שעל אקיקלמתו.

פ ר ו ל ו ג

אני
את המחזה הזה צריך לפתוח בהתנצלות גדולה מאוד כלפי מפקד מצ"ח במילואים שיש לו עין אחת ושכאשר ראה אותי כאן בפעם הראשונה פנה אליי ואמר לי 'דיר באלק אתה עושה הצגה על מה שראית פה. אני אומר חצי בצחוק אבל אני רציני לגמרי'. והמועקה שנשארה איתי כל אותו היום מצאה את עצמה מנוסחת בהודעה הבאה: 'היי ויקטור, אם יש לך זמן אחר כך אני אשמח לדבר איתך על מה שאמרת קצת יותר לעומק'. הודעה שלא זכתה למענה נכון לרגעים אלו.

(אחד מחברי השיירה, יוחנן, יוצא ממקומו בשיירה ופונה לקהל.)

יוחנן
אקיקלמה. בתיאטרון היווני העתיק, הייתה קיימת מוסכמה לפיה אין מראים מוות על הבמה. הטרגדיות היווניות, עשירות במוות, סיגלו לעצמן הרגל: האקיקלמה. אקיקלמה היא משטח מתגלגל עליו היו מציגים את הגופה, לאחר רגע המוות. יש הסוברים כי הדבר נועד למנוע את מראה הזוועה. ואולם. אינני בטוח שהיוונים היו מעוניינים בחיסכון הזוועות. שהרי די בקריאת טרגדיה יוונית אחת מתוך ה-32 אשר השתמרו כדי להבין שהיוונים הצטרכו למראה הזוועות כמו אוויר לנשימה. ואני רוצה לטעון שמא מראה האקיקלמה חמור יותר, מזוועה יותר, ממראה רגע המוות עצמו. הנה למשל,

(השיירה עוצרת לפתע. פוסקת מזמזומה. יוחנן מצביע על אחת האקיקלמות ועליה שקית קטנה.)

השקית הזאת. 45073. פתאום אחרי כל השקיות הדומות זו לזו בגודלן. אולי תינוק? אולי עצמות בלבד? לך תדע. תלך ותדע.

אני

(אולי לקהל) שחאדה פרג' מהמילואים היה זה שהפציר בי לכתוב, אמר לי שזאת הסדרה הבאה שלי, ולהסביר את ההבדל בין סדרה למחזה לא בטוח שהיה לי סבלנות אז פשוט התחלתי לכתוב. סירבתי לכתוב עד עכשיו, עד ליום החמישי (או השישי?) במשימת מיון הגופות במחנה שורה ועכשיו עישנתי סיגריה, שנייה להיום, והבנתי איך קורה שבגיל 30 מתחילים לעשן, כמו שהבנתי היום איך קורה שבגיל 30 פתאום חוזרים בתשובה, או בשאלה, או עוד דברים. לעשן אני בינתיים פעמיים ביום, לחזור בתשובה החלטתי שלא.

שחאדה

(לאני) אני כבר רואה את הסדרה, יש לי חוש דימיון שתדע. זה מתחיל בהתרעה. התרעה טלפונית. זה אחד הדברים המושכים, התרעה טלפונית. פותח את הטלפון ואז מופיע לו פה.. מופיע לו פה.. אה.. "חשש חדירה בגבול עזה". מכבה את הטלפון. ואז הוא ממשיך למטבח. והוא, שנמצא במטבח, הוא מדליק את הטלוויזיה ואז שומע ברקע - צריך לחפש כתבה כלשהי כאילו איך זה התחיל - "חשש חדירת מחבלים עם מספר הרוגים בלתי ידוע", דברים מאתגרים כזה. "דיווח ראשוני", למטה, "דיווח ראשוני: חשש לחטיפה של מאות אזרחים וחילים ואנשי ביטחון". איזה פתיח? איזה פתיח? אה??

אני

מאוד אהבתי

שחאדה

הוא עוזב את הכול בסערת רגשות ואז רץ לאישתו. (שקט) אגב, זה מה שקרה איתי, רק שתדע. (שקט) רץ לאישתו, מעיר אותה ואומר לה 'תקשיבי, כל המדינה באירוע ביטחוני מפחיד'. אחרי זה הוא ממשיך, כאילו המשפט הזה זה כדי להפחיד את אישתו שתקום לעבודה

אני

אבל יום שבת

שחאדה

אה לא. יום אחרי הלכתי לעבודה. מה עשיתי באותו יום? מה עשיתי באותו יום?... תשים רווח, אני אזכר. וואו. להכניס לאטרף - זה פתיח, אחד הדברים הקטלניים. פה אתה מתנתק מהבן אדם הזה. אתה עושה כמו רוורס כזה ואתה חוזר למקום שהתחיל - אנשים רוקדים. זה פתיח מה היה, ואז אתה חוזר למסיבה עצמה, אתה מתאר את המסיבה עצמה. נראה לי זה הולך להיות פצצה. אנשים רוקדים, שמחים, מאבטחים שמסתובבים בכל המקומות. אגב יש תיעודים שאתה יכול לקחת משם.

לפני זה - רווח -

אתה עובר לחיילת בבסיס שיושבת מול תצפית ורואה אנשי חמאס עם המפות, זה באמת סיפור אמיתי, אבל צריך לבדוק סיווג ביטחוני, אבל זה היה בתקשורת אין חשש, והיא מדווחת למפקדים 'תקשיבו אני רואה אנשי חמאס עומדים לייד הגבול' ואז הם אומרים לה 'נו זה החמאסניקים המזדיינים, אין להם ביצים לעשות כלום'. פה צריך להמשיך את זה, לפתח את זה. השלב הבא אתה עובר למסיבה.

א ז ע ק ה

העולם

יש אזעקה? אין אזעקה? מה זה?

רוזה

(אנשים רצים למיגוניות, יירוטים באוויר. שחאדה ואני יושבים ומסתכלים.)

אין אזעקה, זה רחוק תראה מתי זה מתפוצץ

שחאדה

(אולי לקהל) הסיבה שסירבתי לכתוב עד עכשיו היא כי הרגשתי שאין לי את זכותו של ההיסטוריון או של כותב הזיכרונות כי אותי העסיקו דברים שוליים לכאורה, ולא כדי לשרוד, אלא כי ההיסטוריה היא דבר שכאשר נמצאים בתוכו הוא בלתי ניתן לאחיזה עד כדי כך, שאין לי אלא לספר על אישה אחת, שאמרה שקוראים לה אָבִי, שנכנסה אמש לאוהל שבו עוברות הגופות וחילקה אחד אחד שוקולד חלב אגוזים עטוף בנייר כסף שעטוף בנייר ירוק ואני אמרתי לה 'מאיפה את? שוקולד כזה יש רק בתל אביב.' והיא אמרה לי 'אני מתל אביב!' ואמרתי לה שגם אני והיא אמרה שרואים עליי, ואני כולי במדים, עד כדי כך רואים מסתבר, ואולי זה כי אני המילואימניק היחיד שכתב באינסטגרם הודעה לדוקטור עור שאשמח לקבל תרומה של קרם עיניים, קרם יום וקרם לילה וגם בוסטר ויטמין סי לעור הפנים כדי לראות במראה בבוקר שאין לי שקיות בעיניים, או אולי להבדיל את עצמי מהגופות העוברות לנגד עיניי. תסלחו לי, ביקשתי מראש שלא לכתוב את ההיסטוריה.

מה השעה

שחאדה

שבע ועשרים

אני

אנחנו לקראת הסוף

שחאדה

נכון.

אני (בלב)

זה טוב מה שאמרת, אבל אני לא כותב סדרה, אני כותב מחזה. זה קצת אחר.

חבל. תשמע לי, תכתוב סדרה, אתה תעשה מלא כסף. במה שאתה אומר, מחזה, אין בזה כסף.

שחאדה

אני

נכון. אבל אני לא יודע לכתוב סדרה.

תעשה מה שאתה רוצה.
(שחאדה מעווה 'שיהיה' בפה ובכתפיים. חוזר
לפלאפון.)

אני

טוב. (לקהל או משהו) היום ראיתי חייל אחד ששר תוך כדי שסחב את הגופה. ימים לבנים ארוכים'. ואני נגמרה לי הסיגריה עכשיו ורק בא לי להמשיך ולעשן את מה שנגלה למולי: שביל מתקל, מסומן במרכזו בפסי סימון לבנים דהויים, אוהל לבן גדול שהוא המקום בו עוברות הגופות על אלונקות צבאיות מונחות על גבי עגלות ניירוסטה.

שחאדה

(לאני) אתה צריך לכתוב את מה שאנחנו עושים פה - את הפס של ההוצאה של הגופות, לתאר את זה - משרד הפנים, אנחנו, משטרה, משרד הבריאות - אלה לא ידברו כל הסדרה - משרד הדתות. לצייר את זה אולי שיהיה ברור. ותכתוב על התקשורת שנכנסה, ועל זק"א ועל האוכל, על חיפושים שעשינו שכל אחד התחיל לאתר דברים אחרים, שבכלל לא רצו את מצ"ח פה ביניהם, את הסיפורים של הגופות. על אנשים פה - על בועז חממי, על זה ממשרד הפנים, איך קוראים לו..

אני

אוהד

שחאדה

כן זה

אני

אבל מה יש לי לכתוב על כל זה, זה רק הרקע

שחאדה

כן, אבל אנשים צריכים להבין, בלי זה לא יבינו, תתחיל עם זה ואחרי זה תוסיף דברים יותר.. אתה יודע.. כזה.. דברים כבדים כאלה.

אני

(לקהל או משהו) האמת היא, שכמו ברוב הפעמים, שחאדה צדק וכדי להתחיל, צריך לספר אולי על הדברים שעבורי כרגע הם מובנים מאליהם. כמו למשל, להגיד ששחאדה ואני חוקרי מצ"ח במילואים. ושאנחנו במחנה שורה. ושזה המקום שאליו הביאו את כל הגופות אחרי הטבח של 7 באוקטובר. ושהן שמורות כאן במכולות קירור בטמפרטורה של מינוס 8 מעלות. ושבינתיים אנחנו פה כל יום 12 שעות.

שחאדה

מינוס 18 מעלות לא מינוס 8

אני

מה פתאום מינוס 18, אתה יודע איזה קפוא זה? זה מינוס 8, שמעתי אותם מדברים על זה.

שחאדה

מינוס 18, זה לא אני מחליט

לא יכול להיות, אולי לא שמעת טוב	אני
תשאל את זה, איך קוראים לו?	שחאדה
אוהד?	אני
לא לא, מהמטרה נו, בועז.	שחאדה
בועז -	אני
מינוס 18. וודאי.	בועז חממי
יכול להיות ששחאדה צדק בכל הפעמים, לא ברוב הפעמים.	אני
תדע משהו - דרוזים תמיד צודקים.	שחאדה
ואפשר גם לספר שהראשונה שראינו פה (אולי חוץ מההיא בש.ג שכל בוקר הייתה עושה כאילו היא לא זוכרת אותנו)	אני
יותר טוב שלא תזכיר את זאתי מהש.ג, תמחוק	שחאדה
אז חוץ ממנה, הראשונה שראינו פה הייתה רוזה.	אני
(קורא לה) רוזה!	שחאדה
מה זה? אין לכם מדים? לא יודעת איך שלחו אתכם לפה בלי מדים. בסוף היום אתם תצטרכו לזרוק את כל מה שאתם לובשים לפח. אני אנסה להשיג לכם מדים למחר. מי מכם יותר בסדר עם מראות קשים?	רוזה
נראה לי ששנינו בסדר.	אני
אז אתה תהיה בתר"ח א', ואתה בתר"ח ב'.	רוזה
(לקהל אולי) כל הדרך שהלכנו, אחד לתר"ח א' ואחד לתר"ח ב' רציתי לשאול - אבל מה מהם יותר גרוע?	אני
(לאני ולשחאדה. מתדרכת) אני אסביר לכם איך זה עובד. תר"ח - זה תחנת ריכוז חללים. מה שאתם צריכים לעשות, יש כאן בתוך האוהל הלבן את הפס הזה, ואתם יושבים כאן, ממש על הפס. אסור לכם לזוז מפה בעיקרון. כל גופה שעוברת אתם צריכים להצליב נתונים ולבדוק אם מדובר בחייל, מילואימניק, רבש"ץ, כיתת כוננות, שב"כ, מוסד או גורם ביטחוני אחר, אתם צריכים לסמן את זה ואתם אחראיים להעביר לקבורה צבאית, אף גופה לא יוצאת מהפס בלי שאתם מאשרים שוידאתם ובלי שאתם חותמים שם ושעה.	רוזה
(לאני) זה מה שהיה בהתחלה	שחאדה

<p>(אולי לקהל) אחרי כמה ימים שבהם כל הזמן יצאו גופות נשארו כל הגופות הלא מזוהות. היינו צריכים לעשות כל מיני דברים אחרים כדי לעזור בזיהוי שלהן. הסתכלנו על התצלומים של כל הגופות וכתבנו את המידע, חיפשנו סימני זיהוי. היינו צריכים למיין את הגופות ברשימות לפי נתונים -</p>	אני
<p>גופה שרופה, גופה רקובה, רק עצמות, עם ראש, בלי ראש.</p>	שחאדה
<p>היינו צריכים כל הזמן לחשוב איזה נתונים יכולים להיות חשובים כדי להבחין ולחלק לקבוצות.</p>	אני
43820	חייל ששר ימים לבנים
<p>טבעת זהב עגולה של גבר על הקמיצה ביד שמאל, ככל הנראה טבעת נישואין. גוף נראה חלקי.</p>	שחאדה
מה השם שלו?	יוחנן
42820	חייל ששר ימים לבנים
<p>נעלי נייק שחורות עם סמל נייק לבן, קצת גבוהות. גופת גבר. מצב ריקבון מתקדם. שיער שחור</p>	רוזה
מה השם שלו?	יוחנן
43859	חייל ששר ימים לבנים
<p>נעלי טיולים בצבע חום קצת כהה עם סוליה אדומה. לא ניתן לזהות פנים. גוף במצב ריקבון מתקדם, גופה שלמה.</p>	אני
מה השם שלו?	יוחנן
למה אתה צריך את השם כל הזמן? רוחנית או מעשית?	אני
רק רוחנית	יוחנן
<i>(אני מעווה פנים 'נו באמת')</i>	
<p>בערך ביום השלישי התחלנו להבין מה קורה פה ועשינו 'ניסוי'. שחאדה היה זורק מספר של חמש ספרות שנשמע לנו כמו מספר גופה, ואנחנו היינו בודקים אם קיימת גופה שמתאימה, או לא מתאימה, למספר הזה.</p>	רוזה
45786	שחאדה

יש	רוזה
46777	שחאדה
יש	רוזה
47768	שחאדה
יש	רוזה
שלוש פעמים היה.	אני
48977	שחאדה
אין	רוזה
בפעם הרביעית לא. נאחזנו בזה באותו הרגע כמה שיכולנו,	אני
יש מספר בלי גופה	רוזה
הדברים האלו מעניינים, אבל לא אותם אני אכתוב מעכשיו. הם ישמשו כרקע, עבור מי שצריך. שחאדה - מאשר?	אני
מאשר. אפשר לעשות את זה יותר ברור, אבל זה מספיק.	שחאדה
אבל מה שרציתי לעשות אולי זה לכתוב על מי שהיה פה בחודשיים האלה.	אני
<u>תמונה 2</u>	
היה כאן אחד, נגד לוגיסטיקה	אני
(מבהיר) במילואים. ביקש שלצורך המחזה אשתמש בשם הבדוי שלו - או אילן או ארז. אפשר גם בשניהם לסירוגין, או בשניהם יחד וזהו.	אילן או ארז
נגד לוגיסטיקה - התקמבן על שני שמות. ושניהם בדויים.	שחאדה
אילן או ארז הוא בן 34, גם רואה חשבון וגם עורך דין. יש לו כוח לדבר עם כל אחד, על כל דבר, גם אחרי חודשיים במילואים. יש לו שתי עיניים, אחת מהן קצת אדומה. כמובן שלא הייתי מספר שיש לו שתי עיניים אם אחת מהן לא הייתה קצת אדומה.	אני

יוחנן

בכלל, כשמתארים אנשים אחרים הם תמיד נשמעים מוזרים, כי מה יש לומר? הוא יש לו שתי עיניים, שתי אוזניים ואף? מדלגים על זה ועוברים ישר למה שמייוחד, למה שמזהה אותו.

אני

למידע באמצעותו אפשר לזהות את האדם. לאחרונה למדתי שגם שתי ידיים, שתי רגליים, ראש – כל אלו גם הם פרטי זיהוי ואין להמעיט בערכם. ועכשיו אילן או ארז קצת נתקע עם התיאור הזה של עין אחת קצת אדומה, כי בכל זאת, הכרנו למשך חודשיים, ואולי הייתה לו דלקת או שעורה, ואולי בכלל עקב תנאי השטח, אולי העדשות, אולי מצב של עין של אחרי בכי, או לפני בכי, או בין בכי לבכי. בכל מקרה, הוא הייתה לו עין אחת קצת אדומה, וחשבתי לשאול אותו על המחזה שאני כותב. או בכלל על כאן.

ארז או אילן

אני לא יודע עדיין מה אני חושב. צריך לחשוב על מה אני חושב, עוד לא חשבתי על זה. אני פה, אני מתפקד. אני זה וזה וזה. עוד לא ישבתי בשביל לעשות לעצמי. אני יודע את זה על עצמי אני ככה.

הארנב שלי נפטר אחרי שמונה וחצי שנים שהוא אצלנו. אהבתי אותו בטירוף. אני מצאתי אותו בבוקר שהוא כבר היה ללא רוח חיים שוכב על הצד כזה. נפטר כנראה באמצע הלילה. סגרתי את הדלת והתנהגתי רגיל לגמרי. משחק כזה. שאינתי יצאה עם הילדים לגן פתאום הרשיתי לעצמי להתפרק, כשהיא חזרה, באותו רגע פתאום נעצר. אני לא יכול ליידי אנשים.

יש איזו הקלה להגיד שאני בלוגיסטיקה. אני בתפעול לא צריך לדעת את המקצוע, לא צריך לדעת את השמות. כל מי ששומע איפה אני אומר לי 'וואי איזה נוראי איזה פה איזה שם', אז כן אני רואה את השקיות. כן אני יודע שבשקיות יש גופות.

אני בחיים לא חשבתי שאראה אלונקות שלוקחים עליהם גופות ומובילים וזה. אם אני אסתכל על זה מתפקידי כלוגיסטיקה אז אני מכיר שלוקחים ציוד, יש הזמנה, יש שינוע וכו', זה האיזור המקצועי וזה אולי מנגנון הגנה.

אתם זה אינהרנטי בעבודה שלכם אני יש לי את הפריבילגיה להתעלם מזה – לפתוח שולחנות, מפה, מתי יגיע הוא, לתקן את האוהל, מתי יבוא זה, כל מיני דברים. אני יכול לאטום אוזניים ולהגיד ילד לא ילד, שקית לא שקית.

אני

אילן או ארז אמר לי דבר חכם במיוחד. הוא אמר שכל בן אדם רואה את העולם מתוך התפקיד שלו. נגד לוגיסטיקה – רואה ציוד, שינוע, חיבור לחשמל,

תיקונים, מסלולים. חוקר רואה פרטי זיהוי, רשימות נתונים להצלבה,

אילן או ארז

אני מסתכל עליך ואני יכול לתאר לעצמי שבעולם של מחזאי אתה הרבה פעמים מסתכל על אלמנטים רגשיים של אדם מסויים וגם אם הוא לא רואה אותם על עצמו, זה ניבט עליו. יכול להיות שאתה רואה את זה יותר מאחרים.

במובן מסויים, אתה **מחוייב** לכתוב על מה שקורה פה. זה התפקיד שלך. יש לך את כל הסיבות להרגיש 100% עם זה שאתה כותב אבל שאתה מייצג עמדה של אחר צריך לבוא בצניעות קצת. לשאול את עצמך איזה רקע יש לו.

ואם אני ארצה לכתוב על מה שניבט ממך. מה שאתה לא יודע על מה שאתה מרגיש? חשבת על מה אתה מרגיש?

אני

חשבתי, אבל לא העמקתי במחשבה. לא העמקתי במחשבה, אתה מבין מה אני אומר? באתי עם משימה לא לשאול, לא לברר פרטים, לא לדעת.

אילן או ארז

ביום הראשון אני מתיישב, ציון, הנהג של המשאית, מתיישב לידי. עכשיו **אני עם הגב אליו**, אתה לא מאמין מה ראיתי היד זה, הראש זה, **אני עם הגב אליו** אבל הוא היה צריך מישהו בשר ודם רק שישמע מה יש לו להגיד. כל הזמן מדברים אבל אני בורח מהשיחות האלה, אני בורח. אני קם והולך. אני אגיד לו שידבר איתך.

אני אהיה פה גם בערב.

אני

(שקט ממושך)

היום ראיתי איגואנה תינוקת פה ככה הלכה. מה השעה עכשיו? 12.12 בול. הנה הביאו אוכל. מה זה כמו שעון שוויצרי.

אילן או ארז

ת מ ו נ ה 3

הייתה כאן אחת, קוראים לה מירב, שוטר, בת 45 אולי. תימנייה מאוד. ישר רואים. לק בצבע תכלת וציפורניים לא ארוכות. בשילוב עם המדים בצבע תכלת נראה כאילו זה חלק מהעניין. כשגילתה שאת גופות המחבלים מעבירים לשדה תימן היא נעלבה בשם העדה. אבל נעלבה באמת באמת לאיזה שמונה עשרה מאיות שנייה. עלבון כזה של לא להאמין, של לב צונח, של נשימה, של 'אבל למה?'. אחר כך כבר צחקנו על זה.

מירב

כשהיא שמעה שאני כותב, היא אמרה לי – תכתוב. תכתוב את מה שאנחנו עושים פה. את הצחוקים שלנו.

(לאני) לא נעלבתי כמו שאמרתי 'מה??' לא ידעתי בכלל שקיים מקום כזה קודם כל, ואז ראיתי בגוגל שזה בסיס צבאי ולא מקום מיושב כי לפני זה אמרתי מה זה לוקחים את כל המחבלים ושמים אותם אצלנו?! ואז הבנתי שזה מכולות בתוך בסיס צבאי ולא יישוב מיושב. אז אמרתי סבבה.

אני

שמעתי אותך אומרת שאת לא מספרת למשפחה שלך על מה שאת עושה פה. למה?

מירב

למה אני לא מספרת להם? מספיק הם רואים בחדשות שומעים כל היום ולבוא לספר להם שהבת שלהם עכשיו פותחת שקיות, רואה את הגופות, מריחה את כל הריחות האלה.. זה, אתה יודע, אמא שלי תיכנס עוד לחדדות ולכל הדברים האלה, לא צריך להכביד עליהם. אמא שלי, איך היא אמרה לי – 'תגידי למפכ"ל שאת לא יכולה, שאת נשארת בבית'. חושבת שזה תוכנית לבקשתך.

אני

(אולי לקהל) הדבר האחרון שחשבתי עליו כשהיא אמרה משפחה זה שלאישה הזאת יש אמא.

מירב

והבעל כי אני לא מכניסה את הילדים ואת המשפחה למציאות של העבודה. אני משתדלת שלא. אנחנו רואים כל כך הרבה רע שבבית זה חממה אבל לבוא להכניס את כל הרוע הבייתה, זה לא.. בית זה מקום מוגן. המקום שלך. מקום שאתה יכול להרגיש בו הכי חופשי, הכי טוב. להתקלח, להריח ריחות טובים ולא להביא איתך את כל הסירחון הביתה. לשמור על השפיות שלהם כי שלנו אכישו התקלקלה.

אני

את מרגישה שהשפיות שלנו התקלקלה?

מירב

וואו. אני אגיד לך מה, מה זה השפיות שלנו? הפכנו להיות אדישים. זה כמו הבחור הזה מהרבנות שהיה יום אחד שתי גופות פה והוא פשוט נרדם על הכיסא וצחקנו שאיך הוא יכול לישון ככה שזה צמוד אליו.

(ברצינות פתאום) בימים הראשונים אני חושבת שהיינו בהלם, אחר כך הפכנו את זה לבדיחות. זה לא בדיחה, זה עצוב אבל זה הדרך שלנו להתמודד עם זה. מה אתה לא נשרטת? אני זוכרת אותך בהתחלה. אתה היית בהלם, אתה היית מאוד מכונס בעצמך. אתה באת לפה ביום יומיים הראשונים ולא תקשרת, אולי עם שחאדה אבל לא איתנו לקח לך כמה זמן להבין קודם כל, אני חושבת שלקח לך קצת זמן להבין ואז איזה יום אחד אמרתי לך 'הופה נפתחת' לא העלית אפילו חצי חיוך על השפתיים שלך לפני. מה איתך, אתה מספר? לבן זוגך

אני יש הבדל בין לראות את הזוועה לבין לספר אותה במילים. למשל פעם אחת אמרתי לו על איזו גופה שראיתי וגם תיארתי לו אותה, ואמרתי לו שזו גופה שרופה, שהכול שחור, והוא הסתקרן וניסה להבין. נראה לי שאפילו אמרתי לו שהלשון הייתה בחוץ. אבל אני לא יודע אם זה מידע מזעזע כי אני כבר רגיל אליו וכי המילים "גופה שרופה" לא מעבירות את הגוף השרוף הספציפי שראיתי.

מירב אני הדבר היחיד שאמרתי זה 'בסיס שורה', שפה משחררים גופות לקבורה. בכל זאת הם יודעים שאני נמצאת בבסיס פה. הם בטוח שמעו מהחדשות. לבעלי יותר סיפרתי על בדיחות שחורות שרצות פה. היה כאן אחד, קצין שנתקע במכולה ונכנס לפאניקה. מכיר את הסיפור?

אני לא, תספרי לי

יש פה את המפקד שמגיע מאוגדת עזה והוא על הקו עזה וזה, יום אחד הוא בא לפה עם איזה חייל והם נתקעו כולה לאיזה 3 דקות במכולה, אתה יודע קפוא במכולה.. איכשהו פתחו לו, אני רואה אותו כולו מזיע אני אומרת לו 'מה? נתקעת במכולה?' הוא אומר לי 'כן בקטנה, לא נלחצתי לא כלום' ואני אומרת לו 'אז למה אתה ככה מזיע? במכולה קפוא..'. (צוחקת) אמר שזה היה דקה אחת והכול בסדר. תשמע זה היה קטעים, חבל שלא היית שם לראות. תגיד, איך בן זוגך עם זה שאתה פה?

אני זה קטע שאת שואלת. זו תקופה לא משהו, אנחנו רבים הרבה.

מירב אני יודעת מה לשאול. ותגיד, אתה מבשל נגיד?

אני לא, זה יותר הוא. מבשל, אופה, האמת היא שהוא מכין אוכל טעים.

מירב אז אולי היום נגיד תכין לו משהו, ארוחת ערב?

אני לא, אני לא יודע לבשל

מירב אז לא להכין, תביא משהו. מה הוא אוהב? הוא אוכל בשר, בן זוגך?

אני לא. הוא אוהב אסייתי.

מירב הו, הנה יש לי רעיון, תחזור הבייתה היום עם מרק סיני. תביא לכם מרק סיני לארוחת ערב. ככה הוא גם לא יצטרך לבשל, והוא יראה שאכפת לך ממנו.

אני (לקהל אולי) באותו יום חזרתי הבייתה, וסיפרתי לבן זוג שלי על המרק הסיני שמירב אמרה לי להביא לו.

הוא העריך את המחווה אפילו בלי שהבאתי מרק, ומאז באמת לא רבנו כל כך.

אמרתי לך - זה התשומת לב.

מירב

בימים הבאים אילן או ארז שלח אליי אנשים, חיילים מכאן, שיספרו לי ושאני אקליד, בשביל המחזה שאני כותב. כל הזמן הייתי עם המחשב, כשעבדנו הקלדתי את המידע על הגופות, וכשלא עבדנו אז הקלדתי את מה שמספרים. היו מגיעים אליי ואומרים -

אני

ת מ ו נ ה 4

אתה זה שכותב מחזה?

אביעד

אה, כן. אני כותב מחזה.

אני

היה כאן אחד. אביעד. סטודנט לחינוך. אביעד טרוסט. [מאית, משום מה] ט' ר' ו' ס' ט'. (לאני) נעים מאוד

אביעד

[מחייך] נעים מאוד.

אני

זה אירוע לא נורמלי. בסרטים ובמחזות מנסים לייצר או משהו או מאוד מאוד אנושי או משהו על-אנושי, אתה מבין למה אני מתכוון?

אביעד

אה, כן, נראה לי שכן.

אני

וכאן זה כאילו על אנושי שהוא אנושי, משהו שהוא מתמש במציאות. אתה מבין?

אביעד

[מנסה להבין] כן. על אנושי שהוא אנושי.

אני

ג ש ם

העולם

כשהגעתי הכול היה פה גופות. אתה נכנס ופתאום אתה רואה משאית של יטבתה. [צוחק]. עכשיו אני לא אצליח לשתות שוקו יותר. אתה פשוט עולה למשאית ופשוט מתחיל להוריד גופות. היו פה הרבה שקים פתוחים. אותי הכי שרט לראות נעליים. לא יודע למה. אולי כי ראיתי נעליים שיש לי בבית. נעלי נייק שחורות עם סמל נייק לבן, קצת גבוהות. וגם נעלי בלנדסטון, שזה לכולם יש. וגם נעלי טיולים שיש לי בבית, לא של דקטלון, הנעליים השניות שהיו לי... יכול להיות שזה של דקטלון, בצבע חום קצת כהה עם סוליה אדומה. ואני בתוך המשאית ואני חושב לפני רגע הוא הלך ועכשיו

אביעד

הוא מת. הוא קשר את הנעליים והוא לא ידע שזו הפעם האחרונה שהוא קושר את הנעליים.

[שקט]

אז על מה יהיה המחזה שאתה כותב?

אני לא ממש יודע, אני חושב שהמחשבות שלנו. דברים שאנחנו אומרים. חשבותי אולי לשאול אנשים אם יש להם חלומות שהם זוכרים. על כאן

אני

אני פחות חולם. אבל אני כן מאבד דברים. איבדתי כיפה. איבדתי מטען. כמעט איבדתי מפתחות.

אביעד

לי נשברים דברים. המשקפי שמש שלי, השעון. המחשב שלי התקלקל קצת.

אני

הקטע שלא רודפות לי תמונות ספציפיות. הרבה אנשים אומרים שיש איזה פרצוף ספציפי או תמונה שנחרטה להם בראש אבל אני כלום לא נחרט לי בראש. אני זוכר יד עם טבעת. ואני התחתנתי לפני חודשיים.

אביעד

מזל טוב

אני

תודה... איך זה היה, מה היו עושים – היו קורעים את השק, מוציאים את היד, מרימים אותה ואז לוקחים טביעת אצבע. אחת הידיים פתאום ראיתי טבעת וזה שרט אותי. טבעת זהב עגולה של גבר, כמו שלי. (שקט)

אביעד

ג ש ם ג ש ם ג ש ם

העולם

וואו איזה גשם.

אביעד

אז אתה לא יודע מה יהיה במחזה שאתה כותב?

מה אתה חושב שצריך להיות במחזה שאני כותב?

אני

אני לא יודע אבל אני כן יודע שצריך גם הומור שחור. חובה. זו הדרך של המון אנשים פה לפרוק. אני הייתי פעם אדם עם המון הומור שחור אבל לא יוצא לי לספר בדיחות. מצחיק אותי מה שאני שומע אבל אני לא מספר.

אביעד

וצריך להיות סוף עצוב. לא צריך להיות סוף טוב להצגה. לא משנה גם אם הכול יוצא היום לקבורה, לא צריך להיות סוף טוב. ובאידיאל צריך שחקנים שהיו פה. כי אי אפשר להסביר מה קרה פה. לא משנה כמה תדבר אי אפשר להסביר, אי אפשר להבין מה קורה פה. וצריך גם שהקהל יהיה מודע לזה באיזהשהו מקום שהוא לא יכול להבין מה היה פה. אולי אם יהיו שחקנים מאוד מוכשרים.

<p>הלוואי שכולם כאן יכלו גם לשחק בזה פשוט.</p>	<p>אני</p>
<p>אני כן חולם על מה שקורה פה. אבל לא איזה סיוטים, יותר על המשימות הקטנות, יותר על נגיד.. היה איזה יום אחד שאני זוכר שהלכתי לתר"ח א' ופתחו שם שקית והוציאו מהשקית משהו אולי עמוד שדרה או צלעות אני לא יודע. בלילה חלמתי שאני בבית שלי וזה פשוט נמצא שם על הרצפה בסלון ובחלום זה הרגיש לי נורמלי. (שקט)</p>	<p>אביעד</p>
<p>ג ש ם ג ש ם ג ש ם</p>	<p>העולם</p>
<p>איזה גשם.</p>	<p>אביעד</p>
<p>ה ג ש ם מ מ ש י ך</p>	<p>העולם</p>
<p>ה ג ש ם נ פ ס ק</p>	<p>העולם</p>
<p>היה כאן אחד, שלמה טייטלבוים. חרדי. כתב בכלכליסט. בשעות הפנאי ארגן כאן הרצאות בנושאים של כלכלה לחיילים.</p>	<p>שלמה טייטלבוים</p>
<p>יום אחד הוא ואני היינו צריכים להוציא גופות ממכולות ביחד. הוא בא אליי עם פתק.</p>	<p>אני</p>
<p>האבסורד זה כמה מתרגלים לכאלה דברים. פתק שנראה כמו פתק של ספרייה. בספרייה הלאומית היית מבקש ספר ככה.</p>	<p>שלמה טייטלבוים</p>
<p>45008, מכולה 8, מדף 4 מימין.</p>	<p>אני</p>
<p>[הדברים הבאים הם תוך כדי ששלמה טייטלבוים ואני סוחבים יחד גופות]</p> <p>מישהו שאל אותי - מותר להסתכל על הפנים של מתים? בחורה חילונית שאלה אותי פעם - יש לי מחזור, אני יכולה להיכנס לבית קברות? אני מרגיש קצת מובך כי אני הבן אדם הדתי ומעולם לא שמעתי שיש בעיה לאנשים עם מחזור ואז חשבתי שאולי ההבדל הוא כי אני אשכנזי והיא מזרחית כתבתי ישר לחבר שלי כי לא היה אז מאגרים, שלחתי לחבר שלי שהוא הבן של הרב דוד והנכד של הרב עובדיה והוא הרגיע אותה. מסתבר שהיו כל מיני מסורות כאלה ואיזהשהו מנהג הפך כאן לאיסור.</p>	<p>שלמה טייטלבוים</p>
<p>48406, מכולה 10, מדף 3 מימין.</p>	<p>אני</p>
<p>אתה פוגש שוטר כאן והוא שואל אותך - יוצא לנו לראות כאן פרצופים של מתים - האם זה מותר? ואז נזכרתי שכתוב בגמרא שמי שמסתכל בפנים של מת.. זה מופיע תחת "דברים שקשים לשיכחה וטובים לזיכרון":</p>	<p>שלמה טייטלבוים</p>

[מקריא מהזיכרון] "עשרה דברים קשים ללימוד". ובסוף הרשימה כתוב – "העובר מתחת ריח רע של נבלה וגם המסתכל בפני המת."

עכשיו מצאתי, רבנו ידעיה הפניני, דמות מעניינת, הוא אומר שהחשש הוא, הגמרא הרי היא אוסף של אמונות, אבל זה אולי יושב על פחד רציונלי, והוא אומר שאם תראה מת שאתה מכיר. אני אקריא לך: "טעם החשש הוא כי בראותו מת שהכירו היטב בחייו, ועתה הוא כאבן דומם, יחרד מאוד כאשר יחשוב שימות גם הוא כמותו, ומתוך היראה יטרד שכלו וישכח תלמודו".

נו, אז מה אמרת לו?

אמרתי לו שכל הנזק נעשה רק אם אתה ממש מסתכל, אני יודע.

[צוחקים]

היה כאן אחד. איתי. עם גומות חן. קרא הארי פוטר באנגלית.

(לאני) ביום הראשון שהיינו פה אני הייתי במקום של הקבלה, שבצד אחד יש את המשפחות, את הזיהוי, ובצד השני אנחנו מכניסים חללים. המרחק הוא נגיד בין האוהל הלבן פה לבין הבערך. העצים, בצד הזה. זה המרחק, אין מרחק ממש גדול. וזו הסיטואציה שהייתה הכי קשה לי בהתחלה – שאתה מוציא גופה ואז אתה שומע את הצעקות של המשפחות שרואים אותם. עכשיו, אני מנסה להבין איך להסביר לך במשפט – נכון יש את הסרטים האלה האפורים האלה שיש גשם ואנשים הולכים כמו רובוטים? ככה זה הרגיש, אנשים עם מסכות עם סרבליים, צעקות בצד אחד אחת לשעה, לשלוש, ארבע שעות. ואז אתה מבין שמה שאתה מוציא זה מה שהמשפחות יקבלו בצד השני.

גופה זה דבר שהוא רחוק ממך. היא לא חיה. ואנחנו בתור אנשים שעשו את זה, אתה חייב ליצור ניתוק מסויים, אבל כשאתה רואה את המשפחות מגיעות ואתה שומע את הכאב שלהן זה מה שהכי כאילו חדר לנו פנימה לחבר'ה שהיו שם. זה הכי רחוק ממך, אתה לא רואה את זה, אתה לא רואה את האנשים. אתה רק שומע קולות. הקול שהם הוציאו, יש בקול עומק מאוד מסויים ואתה שומע שזה קול של כאב מאוד מאוד עמוק.

איך זה נשמע?

זה צרחה עם בכי.

[שקט]

אני

**שלמה
טייטלבוים**

**איתי. עם
גומות חן. קרא
הארי פוטר
באנגלית**

אני

איתי

יש משפט שבני אדם אוהבים להגיד אבל אני לא מסכים
איתו

אני (בלב) איזה?

איתי "אני מבין..."

אני (בלב) אני מבין

תמונה 5

אני (אולי לקהל) בכל הימים הראשונים אני פחות זוכר מה
קרה. בעיקר שעבדנו הרבה וברצף, וגם את החייל ההוא
ששר תוך כדי שהוביל גופות, אבל כבר לא ראיתי אותו
מאז. בימים האלה כל לילה חלמתי מלא.

שחאדה אני כאילו שמעתי מספרים אבל בעיקר ראיתי שיש המון
גופות מולי ובמיוחד שתי גופות - אחת בשקית שחורה
אחת בשקית לבנה, שפתחתי את המקרר כזה. זה אותה
פתיחה של המכולות אבל במקרה זה יותר קטן, יותר
צפוף. ככה זה היה בחלום. פותחים, מספרים מצלצלים
באוזן, רואה שקיות - אחד לבן אחד שחור.

אני באחד מהימים הראשונים שחאדה ואני יצאנו רגע
להפסקה. היה כמעט ערב אבל עוד לא, והשמיים היו
מלאים בעננים ענקיים כאלה, ברורים, בצבעים של אפור
וורוד. עננים של סוף קיץ.

שחאדה עמדנו מול האוהל.

אני עמדנו מול האוהל והסתכלנו בעננים.

שחאדה בטח כולם אומרים 'אלה השתגעו בגלל הגופות'

אני זה לא היה זמן קצר

שחאדה לא

אני זה היה מאוד יפה

שחאדה כן

אני אנחנו בקושי מכירים

שחאדה הכרנו קצת לפני 11 שנה

אני שנינו בני 30

יש לי ילד וילדה	שחאדה
והרגשנו מספיק קרובים כדי סתם לעמוד ולהסתכל בעננים	אני
באמת זה יפה	שחאדה
בשלב מסויים התחלנו להגיד משהו על הצורות של העננים	אני
לא זוכר איזה צורות ראינו	שחאדה
לא	אני
אני זוכר שאמרנו שאם מחפשים צורות אז כל העננים האלה נראים כמו השקיות של הגופות	שחאדה
אני לא זוכר אם אמרנו את זה בקול רם, או אם רק חשבנו על זה	אני
יכול להיות שדמיינת	שחאדה
אולי זה משהו שהמצאתי בטעות עכשיו כשניסיתי להיזכר בימים הראשונים	אני
אם מישהו רואה אותנו הוא בטח חושב - 'אלה השתגעו בגלל הגופות.'	שחאדה

ת מ ו נ ה 6

היה כאן אחד. חייל שכתב יומן. קוקו ארוך. כיפה גדולה בצבע כחול. היה לו שם. שלמה. בשלב מסויים הוא הסתפר קצוץ. כדי שהרימות שעל הגופות לא יעברו לשיער שלו.	חייל שכתב יומן
אני מכיר אותך 36 ימים ויצא לנו ככה לדבר בהנהון ראש כשעברתי מולך עם הגופה אבל עכשיו פתאום מסקרן אותך דברים שקודם לא עניין אותך. רוצה שאני אספר לך דברים שכתובים ביומן?	
כן	אני
מתחילת המלחמה רשמתי יומן שתיעד כל יום מה הלך פה בתר"ח. בין לבין הייתי יושב עם חיילים בשמירות והיו כאלה שסיפרו לי.	חייל שכתב יומן
היה משהו שאני זוכר, שהגענו עם המג"ד והוא אמר שאנחנו גיבורים ושכל הכבוד לנו והוא רוצה לחוות מה	

שנקרא, אז אמרתי לו 'תפדאל בוא' והוא פשוט עמד בכניסה למכולות והוא לא העז להיכנס. כשאתה פותח את הדלת אז אין אור, ויוצא עליך גל של קיפאון וזה משתק כזה. אז אמרתי לו 'בוא, תיכנס איתנו' ואז הוא אמר 'אני נראה לי אוותר', ואני לא אוהב לשמוע 'אני אוותר', אז אמרתי לו 'תראה, עכשיו אנחנו צריכים להוציא שתי גופות, בוא רק תתפוס' והוא תפס את האלונקה ופשוט הכנסנו אותה לאוהל והוא אמר 'שמישהו ימשיך מפה אני הספיק לי'.

כמה ימים אחרי הגיע הסמג"ד, רועי, והוא היה אפשר להגיד יותר אמיץ, נכנסנו, על המזל שלו היינו צריכים לעשות מספור וזה אומר שמחפשים מספר מסויים שאמור להיות במכולה ובאמת על המזל שלו זה היה בקצה אני זוכר זה היה בצד שמאל בשורות 4 ימין ו 4 שמאל. נכנסנו למכולה והגבורה שלו לרגע נעצרה, בכניסה, הוא אמר 'וואו'. אמרתי לו 'וואו מה' 'כל זה גופות?' אז אמרתי לו 'כן'. 'הלכנו לקצה המכולה ואמרתי לו רועי עכשיו אתה צריך לשים רגל אחת בצד ימין ורגל אחת בצד שמאל ולטפס למדף למעלה. והוא אמר לי 'מה פשוט ככה?' ואמרתי לו 'כן. פשוט ככה. שים רגל בצד ימין רגל בצד שמאל ותעלה למעלה צריך להיות מספר על השקית ותגיד לי מה המספר'. אז הוא אמר לי 45008

אני אתה זוכר את המספר

חיייל שכתב יומן אני אתה זוכר מספרים?

חיייל שכתב יומן אני משתדל. למה?

חיייל שכתב יומן אני פשוט אוהב מספרים.

עכשיו רועי, אחרי שהוא הקריא לי את המספר. אמרתי לו, 'עכשיו פשוט תסתכל לצד שני ותגיד לי את המספר ששם'. רועי ירד ואמר לי 'אני חושב שזה הספיק לי'.

אני (אולי לקהל) את שלמה הכרתי ביום שהוא איבד את היומן שכתב. 36 דפים.

חיייל שכתב יומן (לאני) אישתי תמיד אומרת, וגם אני מאמין בזה, לפעמים בן אדם בא אליך ומספר לך סיפור מתוך הרגשה של פריקה. לא כי אכפת לו מה תעשה עם זה אחרי זה. אם תרשום את זה, לא תרשום את זה. הוא פשוט מספר לך. ויכול להיות שרצון השם היה שרק אני אשמע את הסיפורים ואני גם אקח אותם איתי ולא שמישהו אחר ישמע אותם. והוא גם לקח אותם איתו.

<p>אבל מה לגבי מה שאני עושה עכשיו? היית רוצה שהסיפור שאתה מספר לי יישאר איתי בלי שאחרים ישמעו?</p>	<p>אני</p>
<p>לא. כי לא סיפרתי לך משהו שהוא לא איתי. גם השמות שהזכרתי אין לך מושג מי הם. ושם יכול להיות אנונימי, יכול להיות סתם סיפור כיסוי. למרות שהשמות אמיתיים יכול להיות שאתה לא יודע מי הם. אתה יכול להגיד לי את השם שלך?</p>	<p>חיייל שכתב יומן</p>
<p>בטח, שם יכול להיות סתם סיפור כיסוי. אני רועי.</p>	<p>אני</p>
<p>(צוחק) נעים מאוד, אני שלמה.</p>	<p>חיייל שכתב יומן</p>
<p>תגיד. למה אתה רושם את זה?</p>	
<p>אני נמצא עכשיו בתוך מציאות שהיא לא המציאות שאני רגיל להיות בה. המציאות שאני רגיל להיות בה היא מציאות בלי גופות. כדי לחזור אני צריך להבין טוב יותר את המציאות עם הגופות.</p>	<p>אני</p>
<p>למה?</p>	<p>חיייל שכתב יומן</p>
<p>אני חושב שכדי לקבור את זה צריך לדעת מה זה.</p>	<p>אני</p>
<p>לא ידעת לקראת מה אתה בא?</p>	<p>חיייל שכתב יומן</p>
<p>ידעתי</p>	<p>אני</p>
<p>אם ידעת למה אתה בא, לא הכנת את עצמך מספיק?</p>	<p>חיייל שכתב יומן</p>
<p>איך אפשר לדעת?</p>	<p>אני</p>
<p>(שקט לרגע)</p>	
<p>תגיד, היה כאן אחד מכס ששר תוך כדי שסחב את הגופות. אתה יודע אולי מי זה?</p>	
<p>את האמת היא שלא, אבל אני אחפש לך.</p>	<p>חיייל שכתב יומן</p>
<p>(שקט לרגע)</p>	
<p>שמע, יום אחד הגיע לפה פסיכולוג ועשינו את הח' הרגילה והוא אמר חבר'ה אני רוצה שנגדיל את המעגל והלכתי הבאתי עוד והיינו 40 אנשים וכשהתחלנו לדבר הוא אמר 'רגע אל תדברו על זה', 'רגע תעצרו עם זה',</p>	

'רגע תדברו על משהו אחר'. ואמרתי לו 'תגיד לי אתה בסדר?' והוא לא ענה הוא המשיך את השיחה. אני עקשן, באתי אליו אחרי ושאלתי אותו 'תגיד לי, אתה בסדר?' והוא אמר לי 'אני אגיד לך את האמת, אני לא רוצה להיות פה. נכון אני פסיכולוג וזאת העבודה שלי אבל אם הייתי יכול לא להיות פה הייתי מעדיף.'

אני אגיד לך מה, או שתכתוב, או שתצעק. פשוט תצעק. פשוט לצרוח.

ת מ ו נ ה 7

(צורח)

**ציון נהג
קירורית**

אני אגיד לו שידבר איתך.

אילן או ארז

אני אהיה פה גם בערב.

אני

ח ו ש ך

העולם

אני בקושי ישן הם יודעים פה, ציון לא ישן ואם אני ישן זה שעתיים שלוש זה הטופ. אני מנותק מהכול לא מפחד מכלום לא חושב מה, אני הייתי נוסע מפה לבית העלמין 2 3 בלילה ואני לבד בקבינה עם 20 גופות אני עם 20 גופות מחכה שיפתחו את בית העלמין אני זרוק פה עם המשאית חושך מצרים לא מפחד. אתמול ראיתי שאין לי פחד בגוף. נעלם לי לגמרי מת. פה אתמול ב 12 בלילה היה פה שקט כמו בית עלמין אין אורות אין כלום באתי מהצד השני לפה להכין קפה שקט אפילו חתול לא עובר ואתה יודע שיש פה את הגופות. יש נהגים שהתעלפו שברחו או שעושים את זה ו.. איבדנו את זה. כשנעצמות לי העיניים אני מרגיש את המשאית זזה אבל היא לא זזה. אני הייתי רגיל לשבת בקבינה ולשים את הרגליים אני לא יכול לעשות את זה יותר. אני לא יכול להסתכל על הרגליים שלי. הכמויות של הרגליים שראיתי. שטפתי את המשאית כמויות של דם וקצף נשפך מהאוטו. בימים האחרונים זה עולה לי במחשבה די. זהו. עשיתי את התפקיד שלי. זהו. אני עייף. כבר לא יכול להיות אבל אני, כל החיים שלי, אם התחלתי משהו אז תסיים אותו עד הסוף. זה מה אני יודע. התחלתי משהו ואתה כבר יודע לעשות אותו בצד הכי טוב שיש - צא ותעשה אותו.

א ו ר

העולם

ח ו ש ך

ציון נהג קירורית

זה כאילו לא אני עשיתי את זה אני לא הייתי באותו לילה כמה שאני אומר שפחדתי וזה אני לא נהגתי כל אותו לילה. אני הראשון שהתחלתי להעמיס שמה למשאית בלי שקיות ממחנה רעים עד צומת סעד שתי דלתות פתוחות סע תעצור סע תעצור מחפשים עם האורות של הטלפונים מחפשים גופות לא היה פנסים לא היה תאורה. מ 23:00 עד שבע וחצי בבוקר לא נגמר לי הסרט 6 ק"מ, לא עשיתי אלף ק"מ, זה היה חלום שלא נגמר הבאתי 150 גופות לפה אחד על השני זרוקים שהגעתי לפה התחילו לדחוף לשקיות, יש לי תמונות הכול נוטף דם אתה רואה אנשים נלחמים כל אחד בסטרס אתה יודע מה הלך פה ביום הראשון? לא היה פה את השולחן כלום לא היה פה השטח היה ריק נקי רק משאיות משאיות משאיות שלא נגמרות טק טק טק משהו הזיה. זה לא עבר לי זה לא יעבור לי. יש פחד מסויים בגוף כמו פחד גבהים אתה לא יכול להוציא את זה מבן אדם עם בור. אתה יכול לתפוס את הרגל בכלל מרב שהיא רועדת? אפילו לא עישנתי סיגריה כל הזמן הזה לא התחלתי להדליק סיגריה מהפחד. איבדתי את זה. אתה הרי עומד אתה נוסע עם המשאית ואתה עוצר ומחפשים מחפשים והולכים ואז מטהרים את המקום מרימים את כל מה שמסביב מה שיש בצדדים של הוואדי זה לא אחד שתיים. זה כמויות כמויות והוא צועק הקצין ואתה שומע את המוזיקה עדיין דולקת באוטו או הטלפונים מצלצלים. אנשים לא דיברו דממה של כולם אף אחד לא רצה לדבר כולם היו מנותקים. (שקט).

א ו ר

העולם

ח ו ש ך

הגעתי לאורים אני אומר לנהג אמבולנס תכוון אותי למחנה רעים אומר לי 'מה? לאן אתה רוצה להגיע? אתה בטוח? זה המקום הכי אש עכשיו' אני מגיע בלי אבטחה בלי כלום בלי שום דבר. נסעתי עליתי למשאית נכנסתי פושך מצרים מדליק אורות גבוהים של המשאית אני רואה שלוש טנדרים ככה עומדים ככה כולם עם מקלעים ככה כולם גמורים. 10 מחבלים ככה מתחת לעץ סידרו אותם כולם מתים סיבבתי את המשאית, ראית את הגודל של המשאית שלי, סיבבתי אותה כאילו אני עם פרייבט עד שהצלחתי לסובב אותה משמה עד שהצלחתי לצאת לכיוון צומת רעים משמה עזוב מפה כבר הגוף התחיל לרעוד לי שראיתי כל הטנדרים האלה פה התחלתי להבין אני קולט משטרות צ'קלקולת ואת הכתום, הג'יפים של הצבא, אני אומר איזה מזל הם כבר פה אני נוסע כולם מתים כולם על הרצפה כולם מוטלים על הרצפה והמכוניות עדיין מונעות ואני שומע את המכשירי קשר עובדים עדיין איך שאני מתקשר לצומת כולם גמורים על הרצפה עכשיו במקום לקחת שמאלה למחנה רעים לקחתי ימינה, עכשיו איפה זה ימינה? לבארי. מתחיל לנסוע ימינה לכיוון המסיבה התחיל הכביש של המסיבה ואחר כך זה בארי

ציון נהג קירורית

ואני אומר לעצמי רגע אם הגעתי לבארי לא יכול להיות, מחנה רעים זה אצורה, אני מכיר את הכביש. המשאית זזה לי מרוב היריות אני נוסע והמשאית זזה. עזוב את זה שעליתי על גופות ואופנועים הכביש היה שדה קרב שהכול עולה באש הכול שרוף הכול פתוח הכול מוטל על הרצפה דברים שפתאום אתה רואה עץ כזה אוטו תקוע עליו על העץ תקוע הכול עף שם באוויר ואני יושב פה על הרצפה שהגעתי לשמה ראיתי את הכביש הזה עשיתי פרסה הרגל לא ירדה לי מהגז עד שהגעתי למחנה רעים הגעתי למחנה רעים רואה את כל החיילים של הבסיס כולם בשער בש.ג עם כפכפים מכנסיים קצרים אתה רואה ידיים רגליים ראשים רציתי לחזור אבל אמרתי כאילו אם אני חוזר אצורה אני מת עד לפה אלוהים שמר עליי, במחנה אורים נשבע לך ביקר לי מישהו תופס אותי בחולצה ואומר לי בוא איתי אני איתך אפילו הקצין היה בהלם איך הגעתי אליו בלי ליווי לשמה בלי אבטחה שהגעתי לשמה הוא שם לי בחור שישב לי על המקרר של המשאית, צלף עם נשק אמר לי אל תדאג מפה אני איתך ראה אותי רועד לבן התקשרתי לאישהי התחלתי לצרוח עכשיוווי שיקחו אותי מכאן היא חשבה אני נוסע להביא מזון או משהו כל הכניסה לאורים הכול שמה ירי אמרתי כאילו בוא נכנס אולי זה לא מה שאני חושב. (שקט)

א ו ר

העולם

ח ו ש ך

זה היה מוצ"ש. תשע בלילה מתקשר אליי הסדרן אמר לי בוא יש נסיעה למחנה אורים אני אומר לו טוב אני אצא דיברתי עם כל הנהגים ואני יודע שכל הנהגים יצאו. הגעתי לאורים אמרו לי 'לא, תגיע למחנה רעים'. לא ידעתי ככה ברמה הזאת, כל השבת ישנתי כי כל שישי בלילה הייתי ער עד הבוקר שהתחילו האזעקות ואז הלכתי לישון. אשתי העירה אותי שש וחצי בערב ובין לבין לא היה לי כל כך זמן לראות להסתכל ולדעת לאן אני נוסע. הגעתי לאורים הייתה שם שיירה של אמבולנסים של הצבא לא היה וייז, ניתקו את הווייז, וגם החשמל - אין חשמל. קיצור, למחנה רעים אני יודע איך להגיע כי אני עובד יום יום בבסיסים שמה מחלק אוכל. אני רואה בדרך מלא מכוניות כל החלונות שלהם הכול מפוצץ ככה מלא. אישתי אמרה לי בוא תראה למה אתה מתעורר לאיזה.. (שקט)

א ו ר

העולם

ח ו ש ך

אני לא יודע אם להרגיש שהתביישתי שבכיתי אבל זה שחרר ממני המון. אני רוב היום יושב ובוכה. יורדות לי דמעות. אני יכול סתם דוגמה לשבת בכיסא וכל

**ציון נהג
קירורית**

הפנים שלי בדמעות. הבן שלי אומר לי 'אבא, איפה אתה נמצא? איפה אתה נמצא?' אני הולך לצד השני מראה לו את החדר אוכל, את השק"ם, הוא בן עשר הוא שואל אותי 'מה אתה עושה? מה אתה עושה?' אמרתי לו 'שתהיה גדול, שתהיה בן 18 אני אגיד לך מה אבא עושה.' השבת הוא אמר לי - 'אבא מה קרה פתאום אתה שותק?' (שקט)

א ו ר

העולם

בואו, בואו נלך לאכול פיצה חמה.

**ציון נהג
קירורית**

ת מ ו נ ה 8

אולי סימן לסוף:

אני

היום ראיתי חיילים עומדים ושוטפים את האלונקות. ישבתי וכתבתי את מה שאני רואה. המראה היה יפה מאוד. היו מונחות על הרצפה 24 אלונקות ב 4 שורות, כל הדבר קרה לייד השוקת הצבאית ולייד צינור כיבוי האש. את החיילים שכחתי לספור אבל היו בערך 5 או מספר אי זוגי אחר. כל אחד עטה כפפות כחולות והחזיק מטאטא כביש, כל מטאטא קצת אחר. אחד החיילים עבר בין האלונקות ושפך סבון נוזלי לחיטוי תוך כדי השטיפה.

שוקי, גם זה?

חייל 1

רק על הלמעלה

חייל 2

וואלה לדעתי בחיים לא ניקו את המיטות האלה

חייל 3

בשביל זה יש מלחמות

חייל 2

חברה גם את הברזלים

חייל 4

כמה שאפשר..

חייל 1

אה והידיות

חייל 4

כן

חייל 3

צריך לייבש אותם גם

חייל 2

רק שתבוא השמש

חייל 5

צריך לעשות גם מהצד ההפוך?

חייל 1

נראה לי.. בכל זאת עשינו ערימות אחת על השנייה

חייל 3

כל הכבוד! רוצה אני אצליף אותך?	חיייל 5
לא עדיין לא צריך	חיייל 1
אל תעבדו יותר מדיי קשה אה?	חיייל 5
תגיד לי מה זה הסבון השני	חיייל 3
(אחד החיילים עושה כאילו הוא מפקח על העבודה)	
פה, פה פספסת קצת, תנקה שם שוב. מה זה מי עבר על זה?	חיייל 5
(אולי לקהל, אולי לאני)	
ככה זה, אי אפשר בלי הומור, אין מה לעשות..	
לאורך כל זמן השטיפה התפללתי בלבי שהשילוב של המים המותזים עם קרני השמש ייצר קשת בענן, כזו שהיא לא טבעית, שנוצרת כתוצאה מפעילותו של האדם. חשבתי שהפצעתה של קשת שכזו תוכל להעשיר את השטיפה. בשביל הסיפור, ואני חורג ממנהגי הפעם, אפשר לטעון שכן הייתה קשת כזאת. מה אכפת לי לומר.	אני
אחרי התלבטויות החליטו להעמיד את האלונקות לייבוש מסביב למיגונית ומבלי לחסום את הכניסה. אני רואה אלונקה כתומה, רחוצה.	
תגיד אקונומיקה מסירה כתמים של דם?	חיייל 3
לא, לא ירד הכתם	חיייל 4
אחרי זה הפכו את האלונקה הכתם נראה פחות בבירור	אני
חברה לא להתחפשן. לעבוד לעבוד. אני לא משלם לכם סתם משכורת	חיייל 5
אמר זה שהתגייס רק בשביל לקבל משכורת!	חיייל 1
אבל אם עכשיו יש גופה מה עושים? אומרים שהיא תמתין?	חיייל 2
אחד מהם מבחין בי מקליד.	אני
מה זה החוסר תנאים האלה לסדר לך שולחן אחי?	חיייל 4
נראה לי תברח תיזהר מהמים	חיייל 2
אני כותב מחזה. על מה שקורה פה.	אני

ח י י ל 4

זה הולך להיות מחזה אכזרי. יהיה קשה לאנשים לעכל את זה. זה סיטואציה שהיא לא פשוטה. אני בטוח שאנשים לא יחשבו מה היה על המיטות האלה אבל אם אנשים יחשבו מה היה על המיטות האלה יהיה קשה

(ממשיך לדבר, בלי קול)

א נ י

(תוך כדי שחייל 4 מדבר בלי קול)
כאן קרה דבר שקורה למקלידים תוך כדי הליכה. השיחה הוקלדה במקשים אבל לא הוקלדה בפועל. כלומר, סתם לחצתי על המקלדת, או שאולי לא סתם, ואולי זה תפקידם של הדברים המסויימים האלה – להיות מסופרים, אבל לא יותר מדי. המקלדת המשיכה בדיוק כששאלתי אותו –
תגיד, איך אנחנו מתמודדים עם מה שאנחנו עושים?

ח י י ל 4

מי אמר שאנחנו מתמודדים?
זה שאנחנו עם הומור והכול בסופו של דבר מי יודע מה עובר על הנפש באותו זמן

א נ י

אז מה אנחנו עושים כדי לשמור על עצמנו?

ח י י ל 4

מנתקים כרגע את הרגש

א נ י

ואחר כך?

ח י י ל 4

אחר כך מי יודע.
בסופו דבר אנחנו חזקים מהמוות. תכתוב את זה.

ת מ ו נ ה 9

שחאדה

תגיד למה אתה כל הזמן עם המחשב?

א נ י

זה מזכיר לי לחשוב על מה שאני צריך לחשוב עליו.

שחאדה

אני קשה לי המשפטים האלה

(אני צוחק)

א נ י

שחאדה ואני כל הזמן צחקנו על זה שאם לא נכתוב סדרה ונהיה עשירים אז נוציא אחוזי נכות על מה שעשינו פה

א נ י

(מקבל הודעה) שחאדה הוא שלח לי הודעה.

שחאדה

(פרצוף מבודח 'קרה משהו מה עושים?') מה כתב לך?

א נ י

הוא כתב 'מה קורה?'.
מה להגיד לו?

(אולי לקהל) זה הפסיכולוג ששלחו לנו לפה. שחאדה ואני רצינו לדאוג שיהיה תיעוד לזה שאנחנו השתגענו כבר תוך כדי.

(חושב רגע) תכתוב לו - יהיה בסדר...

שחאדה

זה גאוני.

אני

האמת, אני עד שבאה הפסיכולוגית פה ודיברה איתי דווקא הרגשתי בסדר. זה היא שהכניסה לי לראש שאולי אני לא. עד אז הרגשתי טוב.

שחאדה

תגיד, איך אתה מרגיש עם מה שראינו פה?

אני

זה לנכות?

שחאדה

(צוחקים)

מה אתה רוצה לשמוע? את הטוב או את האמת?

האמת לא קל. מה זה לא קל? בזמן העבודה אתה לא מרגיש את זה אבל אם אתה יושב וחושב על זה... בזמן שהגעתי הבייתה וראיתי את השמות שטיפלתי בהם וראיתי את הסיפור האמיתי בחדשות זה ריגש אותי. הרגשתי כאב. ויש לציין שאני בן אדם לא רגיש. מקרים בודדים שיצא לי הרגש או התרגשתי או הרגשתי מה זה רגש. אני בן אדם כמו אבן כזה. אם אני מרגיש שזה עצוב זה משהו קריטי.

מה שאני מרגיש, גם עליי גם עליך, שאנחנו חדורי מטרה ויודעים.. זה כמו לקבור את הרגש. אבל בתוכנו אני בטוח שיש משהו שעצוב. אני בטוח.

איך אתה בטוח?

אני

יש הבדל בין הרגל לבין רגש. מה שאנחנו עושים זה הרגל. כי אתה מדבר במספרים.

שחאדה

זה מאוד דומיננטי לך? המספרים?

אני

כן. אבל אני שומע סיפור של אנשים ומשפחות וזה הופך להיות אישי כזה אתה הופך להיות חלק מזה. לרמה שהפסקתי לראות חדשות.

שחאדה

אני בחיים שלי התרגשתי פעמיים. פעם מרכזית במוות של אבא שלי. מעבר לזה לא מרגש אותי. בגלל זה אני בן אדם מאוד מעניין בסיטואציה הזאת. אם אני נכנס לתוך הסיפור יש לזה רגש כי אתה קולט שיש לו ילדים ואתה משווה אותו אליך וחושב.

אני חושב שבגלל שאנחנו ביחד במשימה אז אנחנו יוצאים מהמעגל הסגור הזה ואם אתה לבד זה היה יכול לשרוט אותך כי אתה יושב לא מכיר אף אחד ואתה רואה את הגופה ואתה מתחיל לאכול סיוטים.

(שקט) זה מה שקרה לי בשעות הראשונות אגב. הייתי לבד ואני רואה שקיות ואני לא יודע מה שמו בשקית – ילד או מבוגר וזה תסביך. והריח. שמכניס אותך ליותר סיוטים.

אני לא יכולתי לראות את הבגדים שלי אני ידעתי שאני אצטרך לחזור הבייתה ואני את הבגדים שלי זורקת, כל מה שנכנס לשורה הולך להיזרק בגלל זה אני בלי שעון. ביומיום בחיים לא היית רואה אותי בלי שעון.

רוזה

בגלל זה אמרת לנו ביום הראשון שנצטרך לזרוק את הבגדים שלנו. וואי, את לא מבינה איך הלחצת אותי עם זה.

אני

כן גם אני נלחצתי כי לי אמרו בטלפון שלא משנה מה, בתפקיד שלי אני לא אצטרך לגעת בגופות. אני אין סיכוי שאני נוגע בגופה.

שחאדה

(צוחקת) אה וואו לא חשבתי על זה ככה.

רוזה

אני אגיד לכם מה הדבר הכי רע שהיה לי. מישהו מזק"א הראה לי תמונה של הילד שלו בפלאפון ולקח לי רגע אבל אז הבנתי שזה היה ילד אמיתי. שנולד. אמר לי תראי איזה חמוד הוא ואמרתי לעצמי רוזה זה מישהו שהוא חי לא מישהו שמת. אני מתה על ילדים קטנים תינוקות בעיקר.

תגיד, למה אתה כל הזמן עם המחשב? תניח אותו אתה סתם סוחב

זה מזכיר לו לחשוב על מה שהוא צריך לחשוב עליו

שחאדה

חשבתי שקשה לך המשפטים האלה

אני

בסוף אני מבין

שחאדה

ת מ ו נ ה

10

הייתה כאן אחת, נופר, ממשרד הבריאות.

**נופר ממשרד
הבריאות**

<p>הייתה כאן אחת, אדירה, ממשרד הפנים.</p> <p>היי היי (אימוג'י של ידיים בתפילה) תגידו, הייתם רוצים לתרום תיונים למילואים? אני פה במחנה שורה במיון החללים ויש פה רק תה שחור ומבאס.</p>	<p>אדירה ממשרד הפנים נופר ממשרד הבריאות</p>
<p>היי רועי, נשמע נורא:)</p> <p>נשמח לשלוח לכם תה.</p> <p>זאת ההתכתבות שלי ושל חנות תיונים יוקרתית ברחוב דיזנגוף בתל אביב. עכשיו זה נשמע לי קצת מוזר</p>	<p>אדירה ממשרד הפנים</p> <p>אני</p>
<p>כל אחד תופס שליטה בצורה אחרת. אצלי השליטה זה הידיעה. אני פשוט בגלל שאני קצת מכירה את התחום אז ידעתי שזה יכול לתפוס אותי יום אחד ורציתי לדעת איך ומה.</p>	<p>אדירה ממשרד הפנים</p>
<p>טוב שקיבלנו תיונים, ככה הכרתי את נופר ממשרד הבריאות ואת אדירה ממשרד הפנים.</p>	<p>אני</p>
<p>דיברתי עם חברה טובה שלי, שהיא פסיכולוגית. היא אמרה לי 90% יש החלמה טבעית, וגם ל 10% שמתקשים יותר יש מה לעשות. מסכנים הילדים שלי כל הזדמנות אני מחבקת אותם בעיקר זה יצא על הבן הגדול.</p>	<p>אדירה ממשרד הפנים</p>
<p>היכולת של אנשים לראות מחזה סביב הסיפור הזה, אני חושבת שאחרי טראומה ואחרי כל זה...</p>	<p>אני</p>
<p>כמה זמן?</p>	<p>אני</p>
<p>לא יודעת. אני לא יודעת. בטח לא בשנתיים הקרובות.</p>	<p>אדירה ממשרד הפנים</p>
<p>אני חושבת דווקא שלהפך, בגלל שהכול עכשיו קורה ואנשים עכשיו מאוד סקרנים</p>	<p>נופר ממשרד הבריאות</p>
<p>אני חושבת שאנחנו עדיין בפנים ובטח בשנה הראשונה אנחנו עדיין בפנים. זה עדיין מחזיר אותך בחזרה</p>	<p>אדירה ממשרד הפנים</p>
<p>אני אגיד לך למה זה מעניין בגלל שזה מאוד ספציפי, אנשים נחשפו לאירוע מאספקטים אחרים אבל לא מהעניינים שלנו</p>	<p>נופר ממשרד הבריאות</p>
<p>יכול להיות שבגלל שאנחנו פה אז אני אומרת שאנשים לא ירצו. מעניין לבדוק.</p>	<p>אדירה ממשרד הפנים</p>
<p>אנחנו עסוקים בשלנו אז נראה לנו שזה לא מעניין אף אחד</p>	<p>נופר ממשרד הבריאות</p>
<p>אני לא אומרת שזה לא מעניין האמירה הייתה היכולת להכיל עכשיו את הסיפור סביב שורה. יש יכולת הכלה</p>	<p>אדירה ממשרד הפנים</p>

לאדם וגם כעם כמה אתה יכול להכיל ברגע מסויים. אני חושבת שתואטרון אמור להיות פתוח לכולם לא רק לאדם ספציפי, אני חושבת שעכשיו, שוב, עם איך שאני מבינה, יכול להיות שזו מחשבה שלי, אנשים עוד לא יהיו מסוגלים או פתוחים לשמוע. לא יודעת כמה זמן, לפחות שנה לדעתי

**נופר ממשרד
הבריות**

אני חושבת שהאירוע הזה הוכיח לכולם שיכולים להכיל הרבה. לא חשבת שתוכלי להכיל כל כך הרבה והנה זה קורה

**אדירה ממשרד
הפנים**

אבל אנחנו אינדיבידואלים שנכנסו לתוך האירוע ההכלה של אחרים זה משהו אחר

**נופר ממשרד
הבריות**

אבל הם שמעו סיפורים וראו סרטונים על מה שקורה

**אדירה ממשרד
הפנים**

סיפורים זה משהו אחר...

**נופר ממשרד
הבריות**

אני חושבת שלהפך, זה יותר קשה. הייתי בהפגנה של החטופים ובכיתי פעם ראשונה וזה היה יותר קשה מאשר חודש כאן בשורה

**אדירה ממשרד
הפנים**

כשאני חושבת על שורה אני מסיטה את הזיכרונות שלי לאנשים שאני מכירה, על האנשים הטובים שפגשתי כאן. הסתתי את המבט שלי מהדברים הלא נעימים לדברים הנעימים ואז בכיתי כי זה מה שמרגש, הטוב, הבכי בא לפעמים.

**נופר ממשרד
הבריות**

איזה מצחיק שהוא יושב ומתעד את כל השיחה שלנו

**אדירה ממשרד
הפנים**

Delete delete delete תמחק הכול.

אני

למה למחוק הכול?

**אדירה ממשרד
הפנים**

אני לא יודעת. אני אבוא לראות את המחזה

**נופר ממשרד
הבריות**

אם המחזה יהיה בעוד 10 חודשים את תלכי?

**אדירה ממשרד
הפנים**

אני גם אבוא. בקיץ יהיה לי קשה ללכת לראות. אם אני אלך לראות זה יהיה מסקרנות בגלל שאני הייתי בשורה. איך הצגת את שורה ואם הצלחת להציג את זה עם איזושהי רמת אותנטיות מסויימת. האם מה שתציג במחזה באמת אני אוכל להגיד וואלה ככה הייתי ככה חווייתי ככה הדברים היו או פה יש התייפיופות קצת או פה זה

קצת סובייקטיבי או ניסוח זהיר או פוליטיקלי קורקט
יהיה יותר דומיננטי

אני כל הזמן שואל את עצמי.

אני

זה גם מה שידרבן אותך להציג בצורה יותר אותנטית.
(שקט)

**אדירה משרד
הפנים**

יש בדיחה, שאפשר לאכול הכול חוץ ממה שהגיע בקירור,
ממכולה מס' 1. בשבוע השני שאני הייתי פה, שהוא
נכנס להביא מים קרים מהמכולה היה כזה ריח.

לא, זה דמיינת

שחאדה

לא דמיינתי!

**אדירה משרד
הפנים**

כשתעלה את ההצגה תזכור אותי מהתיונים.

**נופר משרד
הבראות**

ברור, זה מה שאני חושב שאני רואה אותך.

אני

ת מ ו נ ה

11

מה השעה?

שחאדה

שבע ועשרים

אני

אנחנו לקראת הסוף

שחאדה

נכון

אני

בימים הראשונים כל יום שחזרתי הבייתה הייתי צריך
לשטוף את עצמי עם הספוג, ממש לקרצף. כדי שלא ידבוק
בי.

בימים הראשונים היו לי חלומות בלי הפסקה כל הלילה
אבל לא חלומות עם מראה אלא חלומות עם תחושה חזקה
של חיפוש וכל הזמן מספרים רצים, כל מספר חמש
ספרות, וחיפוש כל הזמן חיפוש ולחץ של למצוא מה
מתאים למה ואיפה לשים מה. אחר כך היו חלומות
אחרים.

בימים הראשונים ראיתי אותך כל הזמן אומר את השם של
מי שהובלת

נכון

יוחנן

והיית צריך כל הזמן לשאול מה השם של הבן אדם	אני
נכון	יוחנן
ושאלת אותי תוך כדי שעבדתי	אני
נכון	יוחנן
ואתה זוכר מה אמרתי לך?	אני
כן	יוחנן
מה	אני
שאלת אותי אם זה מעשית או רוחנית	יוחנן
נכון	אני
ועניתי לך שרק רוחנית	יוחנן
נכון	אני
ואתה זוכר איזה פרצוף עשית לי?	יוחנן
כן	אני
איזה?	יוחנן
פרצוף כזה של 'נו באמת'	אני
נכון	יוחנן
ועכשיו?	אני
ועכשיו מה?	יוחנן
ועכשיו אני מחפש את הרוחני	אני
ואתה מוצא?	יוחנן
נראה לי שלא.	אני
תגיד. היה כאן אחד ששר תוך כדי שסחב את הגופות.	
ממ	יוחנן
אתה יודע מי זה?	אני
לא.	יוחנן
אם תדע תוכל להגיד לי?	אני

אולי זה היית אתה?	יוחנן
אני לא חושב	אני
איזה שיר הוא שר?	יוחנן
ימים לבנים	אני
לא מכיר. שר יפה?	יוחנן
לא זוכר	אני
אולי דמיינת	שחאדה
לא דמיינתי	אני
<p>היה כאן אחד, בן 30. התחיל לעשן כאן. ביום הראשון מישהו אמר לו, אולי מירב אולי שחאדה, שהוא לא מריח את הריח של הגופות כי הוא עישן הרבה שנים. ואני התפלאתי, לא ידעתי שזה ככה, שעישון גורם לחוש הריח להיעלם. מישהו אישר את הדברים האלה, אולי מירב אולי שחאדה. אולי בגלל זה התחלתי?</p>	
<p>היה כאן אחד, הסתובב צמוד למחשב שהתלכלך עד כדי כך שאחרי חודשיים מילואים היה צריך להישלח לתיקון.</p>	
זה מזכיר לו לחשוב על מה שהוא צריך לחשוב עליו.	שחאדה
היה כאן אחד, זה הייתי אני, שיום אחד ביקשו ממנו, ללכת ולפתוח שקיות של גופות שלא זוהו כדי לבדוק אולי פספסנו משהו, כמו כיתוב על תווית של בגד, משהו קטן בכיס, כל דבר שיכול לתת מידע לזיהוי.	אני
<p>הביאו אליי צוות של חיילים, אחד מהם דובר גרמנית, ואת זה אני זוכר בוודאות כי בפתיחה של אחת השקיות על גבי חולצה שנראתה מוזר היה כתוב משהו שרק הוא ידע לקרוא. שם של חברה גרמנית.</p>	
<p>פתחו בשבילי שקית שקית, בהרבה סבלנות, אני הייתי 'הנקי' זה שלא אמור לגעת אלא רק לכתוב ולבקש מה להזיז ומה לנקות. ואני זוכר שכל הזמן חיכיתי לרגע הזה שבו יהיה אפשר לבדוק פרטים בזוויות שלא צולמו.</p>	
<p>הבגדים היו קפואים במינוס 18 מעלות והיה צריך לרכך אותם. חלק מהתוויות עצמן כבר ממש דהו. ואני זוכר איך כל החיפוש הזה לא העלה כלום ואיך לא הבנתי איך יכול להיות שלא נשאר כלום חוץ מבגד בלי פרטים ואיך יכול להיות שכשפורסים את הבגד לגמרי ומבינים מה הצבע שלו ומה כתוב על התווית זה עדיין לא אומר כלום. ואני לא יודע מה חשבתי לפני, למה חשבתי שיהיה משהו, למה הייתי בטוח שיהיה משהו, ואת</p>	

התחושה החזקה הזאת של כלום, של יש אנשים שנשאר מהם כלום ושפותחים את הבגד שלהם וכלום.

פרפר לבן

היה כאן אחד, פרפר. פרפר לבן. פרפר לבן עף. פרפר לבן עף ראיתי כבר הרבה פעמים, אבל מה שראיתי הפעם הוא שלפרפר העף יש צל, שכמו עף גם כן, וזה בעצם מאוד הגיוני כי בסך הכול לדברים יש צל, אבל הצל העף הזה, לא חשבתי עליו אף פעם. ואולי כל מה שיש לי להגיד זה שבסקיות האלה עם הבגדים זה כאילו היה רק הצל. ושכשמגיע ערב אז גם את הצל כבר אין. ואולי יש אבל אין לו סימן, אין לו סימן שאפשר לתפוס. ואולי כל מה שרציתי להגיד זה שגם אותו צריך לחפש. את הצל הזה. את צילו של הפרפר בערב.

ת מ ו נ ה

12

בועז חממי

היה כאן אחד, בועז חממי. קצין משטרה בדרגת ניצב משנה. נשוי לדניאלה, ובהשפעתה, נמנע מאכילת שטויות, אם כי לפעמים, כאשר מגיע לידיו וופל ממולא בקרם אגוזים כזה, טעים, הוא יאכל. אבל לא יותר מדי. קצין משטרה בדרגה כזו חבל לערב יותר מדיי בעניינים כמו מחזה. רק אפשר לכתוב, בכל זאת, שהיה לו חיוך מאוד רחב, עד כדי צמצום העיניים, ובמיוחד חובה לציין שהוא ידע דבר או שניים על צבעים.

ופעם אחת באמצע ישיבת הבוקר:

אני

לקח ממני אליכם: צבעים פשוטים. צבעי יסוד - אדום, כתום, ירוק, כחול, כתום.

בועז חממי

יושב היום הקצין אח"ם, ניצב (!) והחזיר שהעביר את המצגת מראה לו את הטבלה פה עם הנתונים של המכולות לפי צבעים, עכשיו יש פה את אלה, (מתפקע מצחוק) רק על זה שיגע אותנו. הוא אומר לו 'מה זה איזה צבע זה?' 'זה צבע אפרסק', 'צבע אפרסק' אומר לו 'מה אתם באים לי על הבוקר אפרסק??? איך לכתוב את זה??? אני לא יודע!!!' (מתפוצץ מצחוק) וואי וואי שיהיה בריא. בכיתי. (מוחה דמעה).

(מפסיק בשיפט, ממשיך בישיבה)

אז זה לקח. אז תראו יש פה פערים (ממשיך לדבר עניינים של ישיבת בוקר).

וכל זה לא היה נכתב אלמלא בערב, שוב פעם, עניין הצבעים.

אני

אוראל מהלוגיסטיקה של המשטרה התחתנה וחגגו לה פה 7 ברכות. הגיע זמר ועשה על האש. או הגיע עושה על האש וזימר. אחד מהשניים או שניהם יחד. ובכלל, ראיתי שכמו שאנשים יודעים להיות עצובים אנשים יודעים להיות שמחים. פתאום בלי להתכוון באמת אנשים ידעו שעכשיו רוקדים, ועוד במעגל, ומניפים איזו יד ומחייכים מכל הלב ואפילו תוך כדי שיחות עושים פרצופים אחרים למשל הפרצוף של אברהם שפתאום עשה מין כזה (מדגים כמו מישהו שמאזין למשהו ומופע ופוער פה כזה מופע עם חיוך), חודש אני מכיר את הבן אדם ופתאום (שוב מדגים את הפרצוף) ואני רק התאפקתי לא לבכות ממש לנוכח השמחה האחרת הזאת, שמחה שהיא לא התבדחות או ניסיון להיות במצב רוח טוב אלא פשוט שמחה מאוד גדולה.

החתן

החתן היה אמור לבוא אבל עוכב בש.ג, שבאמת היה יחסית קפדני, ובוועז ניסה להסביר ואמר

בוועז חממי

זה כי אין לו את המדבקה הכחולה השחורה עם הלבנה ביחד, יש לו רק צהובה. כל בוקר הזה בש.ג עושה לי - איפה הירוקה? איפה האדומה? איפה השחורה? אמרתי לו שמה בש.ג, אם אתם שומרים ככה - אני רגוע

מירב

ובסוף היום, נופר ממשרד הבריאות רצתה להגיד ביי למירב, אז היא נתנה לה חיבוק ואמרה -

נופר ממשרד הבריאות

'רק בריאות'

אני

מסתבר שבועז צדק.

בוועז חממי

צבעים פשוטים.

ת מ ו נ ה

ואחרונה

13

אני

ימים הרבה חיפשתי אחר כך את החייל ששר תוך הובלת הגופות. יש לי בדימיון עדיין את המראה שלו ואם אכתוב במילים הוא יימחק. אני לא יודע מה אגיד לו כשאראה אותו, אולי משהו חבוי כמו,

חייל ששר ימים לבנים

'היי, אתה החייל ששר ימים לבנים אז שהוציאו את הגופות. בגללך השיר הזה נתקע לי בראש לכמה ימים.. או אולי בזכותך..'. והוא, במקרה הטוב ישיב לי 'כן, נכון, אם כבר זה מה שאנחנו עושים אז לפחות לשיר, לשמור על השפיות איכשהו' ובמקרה הלא טוב הוא יגיד לי 'וואלה אני כבר לא זוכר מה היה בימים האלה, תאמין לי...'.'

ועדיין אני מרגיש שאין לי ברירה אלא להמשיך ולחפש אותו ולהגיד לו את הדבר הזה. אולי הייתי אומר לו שבשירתו את השיר הזה הייתה איזושהי הצלה עבורי, הצלה משונה מאוד מכיוון שכלל לא הרגשתי בסכנה אלא רק מילאתי מסמך, אבל ברגע שהוא, ועכשיו אני נזכר, זממתי את השיר הזה חלש חלש כמעט בלי קול וקיוויתי שהוא ישים לב לשפתותיי הזזות על פי מילים הידועות לי בעל פה, ואולי הוא יגביר את שירתו למראה השתתפותי ואז גם אני אוכל אולי להגביר מעט את הקול, ואולי הבחור ממשרד הפנים לידינו, שרוב הזמן לא הייתה לי סבלנות אליו, יצטרף גם הוא ואיכשהו כל שאר האנשים באוהל הלבן הזה פשוט ישירו ימים לבנים כאילו אין דבר אחר בעולם, מתחילת השיר ועד סופו, תוך כדי ביצוע העבודה.

יצור מוזר הדימיון. יכולתי לדמיין כל דבר. שהמתיים יחיו, שנחזור אחורה בזמן. אבל כל מה שהצלחתי לדמיין זה שלרגע אחד פשוט נשיר. ושכולם ידעו את המילים בעל פה. אפילו שחאדה.

אני

(השירה ממשיכה לעבור. אלו החיים בשיירה, ואולי לא רק הם, מזמזמים חרישית את השיר 'ימים לבנים' מאת לאה גולדברג, עליה השלום, בלחן של שלמה יידוב. לאט לאט, אבל באמת לאט לאט, מצטרפים אליהם כולם.)

ימים לבנים ארוכים כמו בקיץ קרני החמה שלוות בדידות גדולה על מרחב הנהר חלונות פתוחים לרווחה אל תכלת דממה גשרים ישרים וגבוהים בין אתמול ומחר כל כך קל לשאת שתיקתכם ימים לבנים וריקים הן עיניי למדו לחייך וחדלו משכבר לזרז על לוח שעון את מירוק הדקים ישרים וגבוהים הגשרים בין אתמול ומחר לבבי התרגל אל עצמו ומונה במתינות דפיקותיו ולמתק הקצב הרך מתפייס מוותר ונרגע כתינוק מזמר שיר ערשו טרם סגור את עיניו עת האם הלאה פסקה מזמר, נרדמה. ימים לבנים ארוכים כמו בקיץ קרני החמה שלוות בדידות גדולה על מרחב הנהר חלונות פתוחים לרווחה אל תכלת דממה ישרים וגבוהים הגשרים בין אתמול ומחר.

העולם

(תוך כדי העולם)

אני

עוד התנצלות שצריכה להימסר היא כלפי כל האנשים שרציתי לדבר איתם ולא הספקתי ואפילו כלפי אלו שרצו להגיד לי דברים ושאלתוב אותם אבל לא הצלחתי למרות שרציתי. וגם כלפי אלו שלא רצו לדבר ולא יכולתי לדמיין מה היו אומרים. היה כאן אחד, יוסף, כל פעם שראה אותי אמר כמה הוא שמח לראות אותי וכמה היה שמח לפגוש את הבן זוג שלי ואותי בתל אביב, היה כאן אחד, ערן, הוא היה המנהל של המקום והוא היה איש מאוד נעים ורגוע, היה כאן אחד קראו לו אברהם, פונה בעבר מגוש קטיף, היה כאן אחד מהמטרה, נריה, היה

כאן אחד, אדיר, פעם אחת נתפסתי עם כבל הטענה באלונקה שזזה והתעצבנתי עליו סתם כי הוא היה לייד, היה כאן אחד קראו לו ניצן, אוהד, יריב, יוני, והיו כאן גם עוד, ובמיוחד היה את כפיר צעירי, זכרוננו לברכה, שתמיד דאג לנו וקנה לכולם פלאפל תימני והיו לו המון סיפורים על דברים שקרו פעם ושביום שסגרו את האוהל הלבן כאן הוא נפטר מדום לב ושרוזה ושחאדה ואני הלכנו לשבעה שלו ולא האמנו איך זה יכול להיות שאנחנו בבית שלו והוא לא כאן.

עננים של סוף קיץ

היה כאן אותנו, עננים של סוף קיץ. אבל רק לכמה רגעים, כי התפזרנו, כמנהגם של עננים בסוף הקיץ. עמדו והסתכלו בנו שני חיילים במדים, לא ידענו מה לעשות אז רק עשינו להם צורות, אבל לא ידענו צורות של מה לעשות אז עשינו כמו צורות מופשטות כאלה כדי שרק יוכלו לבחור, אחרי זה הלכנו משם, אולי באו אחרים.

אולי...

שחאדה

אחרי זה שקט. השיירה ממשיכה לעבור. עד שכבר לא. צריך להשאיר את הבמה באור. ריקה. אין עוד מתים. סוף. הלוואי שגם התחלה.

מחזה זה נכתב בסיוע תוכנית "נקודת פתיחה" מיסודה של עמותת "קבוצת עבודה" ליווי תהליך הכתיבה: ג'ייסון דנינו הולט

תיאטרון תמונע, פסטיבל ישראל 2024